

Mikkel havde hidtil kørt rundt til kunderne på cykel, og han udtrykte ønske om at få en motorcykel med sidevogn. Det, syntes vi, var et fornuftigt ønske, stik imod hvad min mor i sin tid ville tillade far. Både Mikkel og jeg tog derefter undervisning i kørsel med motorcykel, og vi fik begge kørekort. Vi købte herefter en Nimbus-motorcykel med sidevogn, og vi kunne herefter ordne al vor transport selv, hvor vi hidtil havde været afhængige af transportfirmaer.

Mikkel betragtede motorcyklen som hans personlige ejendom, og det frembragte mange skænderier imellem ham og mig. Jeg kørte jo også af og til ud til kunderne, men var henvist til at bruge min cykel hver gang, selvom motorcyklen stod stille uden for vinduet, idet han hævdede, at den skulle stå til rådighed for ham, hvis han hurtigt skulle rykke ud.

Engang var han beskæftiget på værkstedet med at reparere en maskine, som han havde bragt hjem fra en kunde. En anden kunde ringede i mellemtiden fra Husum og ønskede service hurtigt, da en syerske hos ham ikke kunne komme videre på grund af problemer med sin symaskine. Jeg tog min cykel og værktøjsmappe og kørte ud for at assistere vedkommende. Jeg var lige ankommet til adressen, da Mikkel dukkede op med motorcyklen og grinede selvtilfreds og hoverende af mig, som var knoklet af sted på cykel. Jeg skældte ham hæder og ære ud for hans ondskabsfuldhed og lod ham ordne det eftersyn, som jeg var kørt ud for at ordne, og kørte rasende tilbage til værkstedet.

Isårligt var det en af de dage, hvor det var værre, end det var han ikke